

Ensam

Att vara ensam är skönt när man önskar vara det, men inte när man är tvungen att vara det.

Anette Kolb

EN SNABB BRÄNNANDE KÄNSLA på vänstra kinden upplyste Evelina om att det hade hänt igen. Instinktivt lade hon handen mot det ömma stället samtidigt som hon såg den lilla omsorgsfullt tuggade pappersbiten studsa till på bänken och göra en volt ner på golvet. Hon visste, utan att behöva vända sig om, var den hade kommit från. Två nöjda hånflin, som Evelina bittert kunde beskåda i ögonvrån, avslöjade de skyldiga. De tillhörde två killar hon ofrivilligt delat klassrum med ända sedan första skoldagen.

De placerade sig ofta strategiskt snett bakom henne på lektionstimmarna och ägnade ibland långtråkiga föreläsningar åt att fundera ut hur de bäst kunde plåga Evelina utan att läraren märkte något. Genom åren hade de lyckats öva upp sin skicklighet till expertis. Och Evelina var inte den som räckte upp handen och rapporterade något för sina lärare. Istället försökte hon nu, som alltid, att tappert ignorera den svidande känslan inombords samtidigt som hon vände sin uppmärksamhet mot katedern igen. Lärarens panna rynkades i en missnöjd blick riktad mot henne.

”Evelina” utföll han irriterat och sköt upp de stålbågade glasögonen på näsan. ”Det finns inte anställda lokalvårdare på den här skolan för att de ska plocka upp pappersbitar efter dig. Ta genast upp det där skräpet från golvet och släng det i papperskorgen!” Evelina kunde höra hur de skyldiga till nedskräpningen brast ut i ett kvävt skratt samtidigt som hennes ansikte flammade upp i en eldröd nyans.

”Jag har inte...” började hon stammande försvara sig, men blev omedelbart avbruten.

“Inga men! Plocka upp efter dig nu så att vi kan fortsätta lektionen här!”

Med tårarna brännande bakom ögonlocken av orättvisan böjde hon sig ner och fångade upp den lilla våta pappersbollen. Den fick ligga på hennes bänk som en påminnelse om incidenten tills hon kunde gå och kasta den vid timmens slut.

Under resten av lektionen koncentrerade hon sig hårt på att inte släppa fram någon synlig tår. Om hennes klasskamrater hade blivit experter på att mobba Evelina ostraffat, hade hon i ännu större utsträckning blivit expert på att inte gråta offentligt. Hon önskade innerligt att det hade varit möjligt att på något psykologiskt plan vänja sig vid situationer som den här, att bli förödmjukad inför resten av klassen. Men istället kändes varje hånfullt skratt, varje elak kommentar och varje nedvärderande blick som ett hårt slag i magen.

Hon hade varit retad och utanför ända sedan hon började första klass. Att tro att man skulle kunna vänja sig vid en sådan situation var ungefär detsamma som att tro att man skulle kunna vänja sig vid att äta en ask med häftstift varje dag. Evelina längtade inte efter att bli eftertraktad eller populär, hon önskade bara att hon hade haft någon. En enda människa hon kunde prata med, skratta med och bara vara med. Någon som kunde göra att hon inte kände sig så hopplöst, förtvivlat och oundvikligt ensam.

Men kompisgängen på skolan var redan starkt etablerade. När de hade börjat sjuan och de tidigare klasskonstellationerna från mellanstadiet upplösts, hade det varit som det alltid är i nya sammanhang. Folk gick och tittade försiktigt på varandra och försökte få klart för sig vilka andra som var som dem. De pratade lite prövande med varandra på rasterna, hörde sig för vilka som hade samma intressen, kollade in vilka som bar liknande kläder och mot introduktionsveckans slut hade de första gängen så smått börjat bildas. Efter en månad hade telefonnummer sparats på mobilerna, kontakter lagts upp på

internet och favoritbord hittats i skolans cafeteria. Killarna hade bildat sina grupper, indelade efter ambitiösa plugghästar eller festare med gelé i håret, och tjejerna hade bildat sina, inte sällan på liknande sätt. Evelina hade blivit som en egen liten ö.

Hon visste att felet var hennes eget, men hon kunde inte göra något åt det utan att vända ut och in på sig själv, utan att våldföra sig på sin personlighet. När de andra eleverna arbetat på att lära känna varandra och bilda kompisgäng, hade Evelina effektivt lyckats undvika ögonkontakt och samtal. Hon hade hållit sig för sig själv och inte öppnat munnen om hon inte fått någon direkt fråga. Då hade hon svarat med en eller två stavelser och sedan tigit igen i brist på något mer att säga.

Nu, nästan tre år senare, var Evelina som ett oundvikligt resultat av detta fortfarande ensam och dessutom allmän hackkyckling. Osäkra människor behövde någon att trycka ner eftersom det ingav dem en känsla av makt. I varje fall var det något sådant det hade stått i en tidningsartikel Evelina kommit över en gång. Hon antog att hon var ett tacksamt objekt att reta eftersom hon inte hade någon som var intresserad av att försvara henne.

Men varför hade hon inte ansträngt sig mer för att få vänner och slippa ensamheten som gjorde så ont? Evelina hade tillräckligt mycket självinsikt för att kunna svara på den frågan. Problemet var att det hade gått fel redan från början. Evelina var född på landsbygden, där hennes familj hade ägt en gård, innan de flyttade in till stan för att hon och hennes bröder skulle slippa åka buss till skolan. Hon hade vid sju års ålder inte träffat särskilt många andra barn och dessutom hade några klasskamrater i hennes nya skola tyckt att hon luktade gödsel.

Utanförskapet var snart ett faktum och Evelina, som tidigare hade varit ett glatt och livligt barn, blev istället tyst och introvert. De elaka smeknamnen uppfanns snabbt av kreativa hjärnor och Evelina fick tidigt erfara vad ordet mobbing betyder. Och den som tillräckligt många gånger får höra att den

är en värdelös nolla, tror till slut på det.

Evelinas plan för att överleva skoldagarna blev att agera den tysta och snälla flickan som satt i ett hörn och gjorde sina uppgifter utan att störa någon. På så sätt blev hon visserligen uppskattad av lärarna eftersom de aldrig behövde säga till henne om något, men samtidigt alltmer utfryst eftersom hon var ”tyst och tråkig”. Att bli ansedd som tyst och tråkig blev en självuppfyllande profetia för Evelina. Hon vågade inte ta kontakt med någon av rädsla för att bli avvisad och oönskad. Eftersom hon på det sättet aldrig fick chansen att prata med jämnåriga växte sig snart rädslan för att göra det så stor att hon till slut undvek alla tillfällen till att umgås. Om hon inte pratade med någon kunde hon i varje fall inte göra bort sig. Det säkraste hade blivit att tiga. Men att, som vid det här tillfället, bli utskälld av en lärare, tillhörde definitivt ovanligheterna i Evelinas liv.

”På torsdag vill jag ha in era uppsatser om andra världskriget.” Föremålet för hennes senaste tankegång avslutade lektionen med de orden innan han plockade ihop sina papper samtidigt som eleverna strömmade ut ur klassrummet. Evelina hängde slarvigt den svarta skinnryggsäcken över ena axeln och kastade en blick på sitt armbandsur. Hon behövde inte plocka fram sitt schema för att veta att det var dags för den värsta stunden på dagen. Lunchen.

I klassrummet kunde hon åtminstone koncentrera sig på att lyssna på läraren eller göra de uppgifter de blev tilldelade. Allt hon behövde göra var att sitta där vid sin bänk och försöka låta bli att tänka på hur de andra eleverna viskade och småfnittrade under lektionerna. Men för Evelina innebar lunchen att hon som vanligt gick ensam till matsalen när alla andra gick i klungor och som vanligt satte sig ensam vid ett bord när alla andra placerade sig i grupper.

Det värsta med situationen var att hela skolan, varenda elev, kunde se att hon satt där helt för sig själv. Och att då och då få

medlidsamma blickar från de som verkade tycka synd om henne för att hon inte hade några vänner, gjorde bara det hela ännu värre. Varför kom de inte och satte sig bredvid henne istället för att stirra på henne med ”stackare-uttrycket” i ansiktet?

Evelinas mamma Birgitta hade flera gånger påpekat att om man ville ha vänner fick man faktiskt anstränga sig lite själv också. Att Evelina inte bara kunde sitta och vänta på att de skulle komma till henne. Men hennes mamma förstod ingenting om hur det var att vara Evelina. Birgitta kunde stanna vart som helst; i mataffären, på torget eller någon annanstans, och börja prata med valfri okänd människa. Hon kunde slänga ur sig någon kommentar om vädret eller något annat lika ointressant till en tant över frysdiskens och så var samtalet igång. Evelina hade aldrig förstått hur det gick till, men plötsligt stod den äldre damen där och berättade om sin ledgångsreumatism samtidigt som hennes mamma pratade på om sina barn.

Birgitta visste med andra ord ingenting om hur det var att leva med sortens blyghet och osäkerhet som Evelina gjorde. Men eftersom hennes mamma så många gånger talat om för sin dotter att hon måste göra lite egna ansträngningar för att få vänner, hade Evelina till slut gjort ett försök. Hon hade innan tillfället ifråga övertygat sig själv om att om hon gjorde det, skulle åtminstone *det* argumentet falla platt till marken.

Det var bara några veckor sedan hon hade satt sig bredvid några tjejer i klassen på lunchen. Hon hade försiktigt frågat först om det satt någon på den tomma platsen vid bordet och efter att en av dem skakat på huvudet hade hon lika försiktigt slagit sig ner. Evelina knep ihop ögonen vid det avskryvda minnet.

Visserligen hade ingen varit direkt elak, men det var heller ingen av dem som sagt något till henne. De hade tydligt med sitt kroppsspråk och sitt tonfall visat att hon inte var önskvärd.

Deras samtal, som flutit på lätt innan hon gjorde dem sällskap, hade gått trögt i Evelinas närvaro. Hon hade inte behövt vara tankeläsare för att förstå att de satt och önskade henne därifrån.

Deras föräldrar hade uppenbarligen gett dem någon sorts uppfostran ändå för de hade i varje fall artigt suttit kvar tills Evelina ätit upp. Men så snart hon lämnat brickan vid disken hade de lättade rest sig från bordet och skyndat ut ur matsalen tillsammans som om de varit rädda att Evelina skulle följa efter. När de kommit en bit bort hade Evelina uppgivet sett hur de började fnittra samtidigt som de vände sig om för att försäkra sig om att hon inte kom efter dem. Själv hade hon låst in sig på toaletten för resten av lunchrasten och gråtit bittra tårar över att hon känt sig så bortgjord.

Denna scen spelades upp för Evelinas inre som en skiva som hakat upp sig när hon tog för sig av skolmatsalens söndersmulade potatis och gick vidare till den kokta fisken. Hon vände sig bort från matvagnen av rostfritt stål och såg ut över elevmyllret i matsalen. Det var mer eller mindre fullt vid de flesta borden men hon lyckades se ut ett där det bara satt två elever ytterst mitt emot varandra. Det innebar att hon kunde sätta sig själv längst in vid bordsänden och få hela sju platser mellan sig själv och dem.

Under åren som gått hade Evelina blivit en mästare på att leta ut platser i matsalen där hon kunde sitta ostörd. Hon banade sig väg fram till det utvalda bordet och slog sig ner på platsen hon utsett i förväg. De två tjejerna vid bordsänden vände inte ens på huvudena när hennes stol skrapade mot golvet. Evelina var glad över att de ignorerade henne och plockade upp besticken från den röda plastbrickan. När hon suttit där i någon minut och kämpat med att få upp potatissmulorna på gaffeln såg hon en skugga falla över sin tallrik. Förvånat såg hon upp och höjde misstroget på ögonbrynen. Mitt emot henne, på andra sidan om bordet, stod en fräknig kille som hon vagt kände igen som ny för terminen i

en av parallellklasserna.

”Är det ledigt här?” Han log ett lite osäkert leende mot henne. Evelina höll på att sätta den nyss intagna fisktuggan i halsen. Vad menade han med den frågan? Ville han sitta mitt emot henne? Trots att hon satt där helt för sig själv vände hon sig ändå om för att se om han inte möjligtvis kunde ha tilltalat någon annan. Det fanns ingen annan där. Samtidigt som Evelina kände hur den plötsliga nervositeten fick färgen att stiga i ansiktet på henne insåg hon att hon måste sluta stirra på honom som om han var en utomjording och ge ett svar istället.

”Ja.” Hon pep fram det korta ordet mellan tuggorna som nu tycktes omöjliga att svälja.

”Schysst.” Han lät lättad när han drog ut stolen mitt emot hennes för att slå sig ner. Men innan han hunnit placera sin bricka framför Evelinas lades en hand på hans axel. Det var en av de klasskamrater som kastat den salivindränkta pappersbiten på Evelina under deras senaste lektion.

”Här behöver du inte sitta” påpekade han och gav den nye killen en menande blick samtidigt som han äcklat nickade snett mot Evelina. ”Vi har sparat en plats till dig vid vårt bord här borta. Kom!”

Den nye killen såg oförstående ut men hann inte säga något förrän klasskamraten släpat med honom bort till sitt bord. När de satt sig såg Evelina att killen som kört iväg hennes möjliga lunchsällskap lutade sig fram och berättade något för de andra vid bordet varpå alla skrattade och tittade bort mot henne.

Evelina kände sig tillintetgjord. En klump började långsamt växa i halsen på henne och hon insåg att hon inte skulle kunna få ner en enda tugga till, även om hon i själva verket hade varit riktigt hungrig. Istället reste hon sig hastigt och gick för att lämna brickan. När hon gick ut från matsalen var hon noga med att inte titta bort mot bordet där de andra i hennes klass satt. Väl ute i korridoren gjorde Evelina som hon brukade göra efter att hon ätit upp sin lunch. Hon skyndade på stegen bort till

skolbiblioteket, satte sig vid ett litet bord där och slog upp sin medhavda bok samtidigt som hon väntade på att lunchrasten skulle vara över.

Evelina hade alltid en roman med sig i ryggsäcken. Lika mycket för att hon tyckte om att läsa som för att det var en godtagbar ursäkt för att inte behöva försöka umgås med någon. Boken hon läste för tillfället var Jane Austen's *Stolthet och fördom*. Evelina hade redan läst den fem gånger tidigare, men tröttnade aldrig på den klassiska berättelsen om den självständiga och intelligenta Elisabeth Bennet och hennes stolte Mr Darcy. Överhuvudtaget tenderade Evelina att kasta sig över böcker som gjorde att hon kunde drömma sig bort från verkligheten. Romaner om svunna tider, modiga hjältinnor och stiliga gentlemän. Böcker som gjorde att hon kunde dyka ner i handlingen och glömma den riktiga världen för en stund.

I ögonvrån såg Evelina hur en kille med lockigt hår och röd huvtröja ställde sig framför bokhyllan hon satt sig vid och började leta längs bokryggarna. Evelinas ögon följde diskret, och med en viss grad av nyfikenhet, hans hand som gled över bokryggarna på hyllan. Till slut tycktes han hitta vad han sökte eftersom han drog ut en stor volym och studerade omslaget.

”Den där har jag läst. Den är jättebra” för det ur Evelina innan hon hann hindra sig. Förskräckt över sitt eget tilltag drog hon snabbt andan och önskade att hon inte hade sagt något. Killen vände sig förvånad om och såg på Evelina som om han först nu lade märke till att hon satt där.

”Jaså, har du läst den?” Hans blick avslöjade inget om vad han tänkte. Evelina nickade leende. Killen med huvtröjan stönade och rullade med ögonen.

”Jaha du. Om du väntar en liten stund så ska jag ta upp min intressebok som jag har här i väskan och skriva upp det.” Han frustade till av skratt över sitt eget skämt och gick sedan nonchalant därifrån. Evelina skämdes fruktansvärt mycket över sitt uppenbarligen löjligen uttalande. På andra sidan om

bokhyllan stod ett par tjejer i Evelinas klass med breda flin på läpparna.

”Vad taskig du var,” fnittrade de förtjust mot orsaken till Evelinas förödmjukelse när han gick förbi dem. Killen med lockarna vände sig mot dem på vägen ut och gav dem ett snabbt flirtigt leende. Evelina visste att klasskamraterna egentligen inte brydde sig om henne så deras falska medlidande kändes bara patetiskt och förnedrande.

Hur kunde hon ha varit så dum att hon trodde att någon var intresserad av att veta vad hon hade att säga? Det misstaget skulle hon inte göra om. Lite darrande på handen lade hon sitt midjelånga cendréfärgade hår bakom öronen och lutade sig över boken igen. Hon var van, hon kunde ta en sådan kommentar. Till sitt eget förtret upptäckte Evelina att det inte helt stämde med verkligheten när texten plötsligt blev suddig eftersom hennes ögon fylldes av tårar. De började snart droppa ner från kinderna och bilda små pölar av saltvatten på bokens gulnade sidor.

Evelina torkade ilsket bort tårarna, besviken på sig själv över att hon låtit sig bli så illa berörd av incidenten. Hon blinkade med ögonen, harklade sig och slog beslutsamt igen boken. Det var ändå bara tio minuter kvar till nästa lektion. Hon kunde lika gärna gå dit och vänta på att läraren skulle komma och låsa upp dörren.

SENARE SAMMA DAG DROG Evelina igen ytterdörren efter sig med en smäll och slängde vårdslöst upp ryggsäcken på hatthyllan. Hon klev direkt in i det rymliga köket och möttes av en fyllig doft av stekt lök som fick hennes mage att hungrigt avge några missnöjda ljud för den missade lunchen.

”Hur var det i skolan, gumman?” Hennes mamma öste ner tinad köttfärs i stekpannan utan att titta upp. Evelina slog sig trött ner vid köksbordet och undvek att se på henne. Hon sträckte ut benen framför sig och fingrade på den blårutiga

dukens fransar.

”Bra,” svarade hon kort, som hon alltid gjorde när Birgitta frågade. Hon orkade helt enkelt inte tala om att skoldagen varit usel idag, precis som alla andra dagar. Hennes mamma verkade som vanligt befriad från misstankar om att Evelina inte talade om hela sanningen. Hon fortsatte bara att öppna burken med tomatkross samtidigt som hon strök en lock av sitt axellånga askblonda hår bakom örat.

En vag känsla av något ovanligt gjorde att Evelina skärpte sina sinnen och granskade sin mor uppmärksamt. Birgitta såg ut som hon brukade, iklädd sina blå jeans och en pastellfärgad topp, med koncentrationen riktad mot matlagningen. Det var endast en liten spänd blodåder i högra tinningen som avslöjade henne. Birgitta såg mycket sällan spänd eller stressad ut vilket ännu mer bidrog till Evelinas övertygelse om att något var på gång.

Samtidigt som hon reste sig från stolen för att hjälpa till med dukningen överlade hon med sig själv om hon skulle fråga sin mamma rätt ut eller om hon skulle låta henne berätta själv. Evelina bestämde sig för det senare och placerade ut fem vitglaserade tallrikar på matbordet. Hennes pappa skulle snart komma hem från jobbet och Birgitta väntade alltid med att meddela viktig information till resten av familjen tills pappa kommit hem.

Evelina undrade nyfiket över vad det kunde vara. Tanken att hon kanske skulle få ett syskon till för igenom hennes hjärna. Om det var så, ville hon eller ville hon inte det? Evelina hade redan två yngre bröder, varav den äldste var tre år yngre än henne och den yngste två år yngre än honom. Med tanke på denna uppsättning av syskon var det kanske mindre konstigt att Evelina alltid önskat sig en syster. Helst en syster som var nära henne själv i ålder som kunde vara hennes bästa vän, i brist på en riktig sådan, och som hon skulle kunna prata om allt med. Men att få en lillasyster att ta hand om nu skulle inte heller

vara fel, resonerade Evelina med sig själv medan hon fyllde tillbringaren med vatten från kranen.

Evelina skulle aldrig glömma hur det varit när mamma och pappa hade berättat för henne och Michael att de skulle få ett syskon. Evelina log nostalgiskt för sig själv vid minnet. Birgitta hade talat om för dem att de skulle få något speciellt och Evelina hade genast börjat gissa vilt medan Michael suttit på golvet och storögt lyssnat på sin storasyster. Evelina hade frågat om det var ett leksakskök samtidigt som Michael tappat intresset och börjat riva i lådan med bilar istället. När pappa skrattande hade talat om för dem att det var något levande hade Evelina förtjust tjutit att de skulle få en hundvalp.

När mamma sedan hade avslöjat att de skulle få ett litet syskon hade Michael tittat oförstående på henne och sedan fortsatt leka med sina bilar medan Evelina redan vid det tillfället hoppfullt börjat drömma om en lillasyster. Det skulle ha varit som att få en ny docka, fast en levande sådan.

Evelina hade aldrig haft någon nära relation till någon av sina två bröder och de hade å sin sida inte visat något större intresse för att leka med varandra heller, trots den ringa ålderskillnaden. Problemet var att ingen av syskonen delade varandras intressen. Evelina hade tidigt dragits åt det estetiska hållet, framför allt sång och dans. Som tonåring hade hon även upptäckt att hon hade lätt för att lära sig matematik och naturvetenskap, och det var det som avgjort programvalet inför gymnasiet till hösten.

Michael, däremot, var en inbiten idrottskille medan Lukas hade lärt sig att använda datorn innan han kunde tala tre-ordsmeningar. Evelinas privata nostalgitripp hade fört henne så långt bort i tankarna att hon inte hade lagt märke till att hennes pappa kommit hem och att maten nu stod rykande framme på bordet. Gunnar ställde ner den bruna skinnportföljen på golvet och gick fram till sin fru och kysste henne snabbt på kinden.

”Hej älskling.” Tonfallet på de två vardagliga orden räckte

för att Evelina skulle vara säker på sin sak; något var på gång.

”Mat!” Hennes mamma drog förklädet över huvudet samtidigt som hon ropade högt upp mot trappan. Efter ett par minuter kom Michael och Lukas nedsläntrande från andra våningen.

”Vad är det för mat?” krävde Lukas att få veta medan han tvekade på nedersta trappsteget. ”Är det något äckligt? För i så fall går jag upp till datorn igen. Jag har kommit till en grymt hög nivå.”

”Man säger inte att mat är äckligt,” rättade Birgitta honom irriterat. ”Tänk på att det finns barn som svälter här i världen. Hur gärna skulle inte de vilja ha din mat?”

Lukas fnös ointresserat. ”Skicka den till dem då,” anmärkte han vresigt. Sedan kastade han en blick på bordet och spärrade upp ögonen. ”Men det är ju köttfärssås och spagetti!” Han såg förebrående på sin mamma och flög fram till sin plats och satte sig. ”Varför sa du inte bara det?”

Evelinas mamma suckade ljudligt och sköt spagettikastrullen i riktning mot Lukas som ivrigt kastade sig över den. Evelina hade svårare att tänka på mat eftersom hon var för upptagen med att observera sina föräldrars blickar för att eventuellt kunna uttyda något om den uppenbara hemligheten. Vad var det egentligen som var på gång? Hon behövde inte vänta länge till innan bomben släpptes.

”Vi ska flytta.” Hennes pappa sög in ett långt spagettistrå i munnen som om han hade sagt något fullständigt vardagligt. Michael hostade ut ett halvätet sådant och Evelina satte sin just intagna klunk med vatten i halsen.

Lukas såg förvånat upp från tallriken. ”Vi ska vad då sa du?”

Deras pappa ansträngde sig för att hålla en så normal och lugn ton som möjligt när han svarade på Lukas fråga. ”Jag har blivit befordrad till en högre chefsplats på arbetet,” förklarade han och lassade på en andra omgång med mat på tallriken.

”Men det innebär också att jag måste byta arbetsplats till ett annat kontor som ligger i ett ganska litet samhälle; Stockebro.”

”Stockebro?” spottade Michael fram som om det varit ett svärord samtidigt som hans ögon sköt blixtar. ”Vad är det för ställe? Vem har hört talas om det?” Birgitta lade huvudet på sned och gav Michael lugna-ner-dig-blicken.

”Det ligger ungefär trettio mil söderut härifrån.” Gunnar såg entusiastiskt på dem och försökte få det att låta som en utopi i jämförelse med deras nuvarande hemstad.” Deras främsta export är skog och jag har läst att i mitten av artonhundratalet så –”

”Orka bry sig!” Michael reste sig så hastigt från bordet att stolen föll i golvet med en smäll. Sedan stormade han ut ur köket och uppför trappan. Evelina kunde förstå att Michael blev upprörd. Till skillnad från henne var han omtyckt och populär i skolan. Han hade många vänner i närheten och var engagerad i flera klubbar och sportföreningar.

Själv satt hon fortfarande med gaffeln i handen och försökte utröna om hon var positivt eller negativt inställd till att flytta. Med tanke på hennes nuvarande situation i skolan kunde det väl knappast bli värre än vad det redan var? Eller kunde det det? Alla visste åtminstone vem hon var och det enda hon behövde göra för att få en så lugn skoldag som möjligt var att i möjligaste mån hålla sig borta från sina klasskamrater.

Om de flyttade till ett nytt ställe och hon tvingades börja på en ny skola skulle det kanske vara som när hon började första klass inne i stan. Hon skulle generöst förseas med något elakt smeknamn och mobbingen skulle vara igång. Inte för att hon inte redan var retad och utanför, men många dagar kunde hon ändå komma undan bara genom att ingen orkade bry sig om henne. Den tysta och tråkiga Evelina.

”Pappa och jag tänkte att det kunde vara lämpligt att vi flyttar nu i sommar.” Hennes mamma fortsatte i en låtsat avslappnad ton som om Michaels lilla utbrott aldrig ägt rum.

”Ni har ju bara ett par veckor kvar på vårterminen och sedan skulle ni faktiskt ha börjat i nya skolor i varje fall. Ja, inte du förstås Lukas, men Evelina ska ju börja gymnasiet till hösten och Michael högstadiet.”

Lukas ryckte på axlarna som om han inte brydde sig tillräckligt mycket för att lyssna på henne och fortsatte att sleva i sig spagetti och köttfärssås.

”Men mamma,” protesterade Evelina. ”Det är ju inte samma sak. Även om jag ska börja gymnasiet efter sommaren kommer det ändå att vara samma människor som går där som går i min skola nu. I varje fall delvis.”

”Jag tycker mig ha hört dig klaga över att du inte har så många kompisar på din nuvarande skola i varje fall,” påpekande hennes mamma sakligt utan att titta på henne. ”Det enda som kan hända i så fall är väl att du kan få fler vänner på det nya stället? Du får en chans att ge alla ett nytt första intryck av dig, eller hur?”

”Jo, men...” Evelina funderade febrilt över vad hon skulle svara, men blev tvungen att erkänna för sig själv att hon inte hade några hållbara motargument. Istället teg hon resten av middagen för att visa att hon i varje fall inte var positivt inställd till det hela. När middagen var över hjälpte Evelina till att duka av bordet under tystnad. Hennes mamma försökte flera gånger fånga hennes blick för att fortsätta samtalet om flytten, men Evelina undvek envist ytterligare samtal.

Om de skulle prata mer om saken måste hon först preparera sig själv med några tunga argument mot att flytta så att hon inte skulle kunna bli omkullpratad igen. Efter att ha placerat den sista avsköljda tallriken i diskmaskinen smet hon in på sitt rum och stängde dörren efter sig. Sedan gjorde hon vad hon brukade göra när hon behövde tänka över någonting.

Hon slog på stereon på hög volym och började dansa. Utan att tänka över sina steg släppte hon alla spänningar genom att bara låta musiken pulsera genom kroppen samtidigt som hon

med slutna ögon rörde sig i takt till rytmen. Hon visste inte hur länge hon höll på, men efter en stund stängde hon av musiken och andades ut.

Som vanligt kändes det lite bättre efter att hon fått agera ut sina känslor genom dansen.